

VĚTRNÍK

Ročník 54.

Sobota 7. října 2023

číslo 2.

Vážení herci i neherci, milí povětrníci a povětrnice, dovolte také mně, abych vás pozdravila jménem přehlídkového zpravodaje Větrník. Už jsme se na vás těšili, pracujeme ve stejném složení jako loni a také jsme se na vás s náležitým předstihem připravili. Lukáš pečlivě zpracoval ankety, Vladka připravila hlasování diváků – a já doufám, že hlasujete - Ivo se snaží zachytit zajímavé okamžiky toho už 54. ročníku a Pepa to vše rovná pěkně do řádků a sloupečků. A já „kybicuju“ a vyplňuju volná místa na stránkách.

Letošní novinkou je, že v okamžiku, kdy vychází čerstvé číslo tištěné, objevuje se jeho elektronická podoba na webu přehlídky www.kdpvysoke.cz, což je určitě dobrá zpráva pro všechny, kdo nemohli přijet.

Přeji vám příjemný týden ve Vysokém a hezké čtení.

Jana Fričová

sobota 7. října 2023		
kdy	co	kde
9:00	pietní vzpomínka	hřbitov
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Lípa	malý sál
11:30	loučení Velké Opatovice	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Kouřim	před divadlem
15:00	předání klíče	před divadlem
16:00	Případ Baskerville aneb	velký sál
16:30	Rapsodie na blatech	
17:00	Kouřim	
20:00	Případ Baskerville aneb	velký sál
20:30	Rapsodie na blatech	
21:00	Kouřim	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Kouřim	Aktiv

Recenze: Petr Svoboda

Jan Otčenášek: Romeo, Julie a tma

Ochotnický soubor Lípa, Lípa nad Dřevnicí

Mladý divadelní soubor Lípa působí v obci Lípa nad Dřevnicí už necelých 10 let. Věkový průměr je kolem 23 let. V programu o sobě dále tvrdí, že se zaměřují na pohádky nebo notoricky známé komedie. Tragický příběh upřímné mladé lásky podle novely Jana Otčenáška je tedy patrně vybočením z inzerovaného repertoáru. A úvodem musím konstatovat, že vybočením záslužným a zajímavým.

Vzhledem k tomu, že se jednalo o první představení letošního Krakonošova podzimu, a navíc v půl desáté dopoledne a v hledišti bylo nabitó studenty a studentkami, bylo pro mě opravdu milým překvapením, že v průběhu celé inscenace bylo publikum naprosto soustředěné na samotný příběh a kromě dvou tří míst, kde se s předvádě-

ným herectvím úplně nepotkalo a kde reagovalo v souladu se svým věkem – tedy pobavením a jednou i hlasitým smíchem, se potvrzuje známý fakt, že současný divák dá nosnému příběhu přednost před samotnými hereckými výkony.

Než se k nim však dostanu, rád bych ocenil množství divadelních prvků, ať už jde o samotnou scénu, práci se světlem nebo s rozhlasovými nahrávkami. Je vidět evidentní poučenost režisérky Nikoly Balajkové, ale v porotě jsme se shodli, že ve výsledku objevujeme bohužel i některé nedůslednosti a nevyužití příležitosti, které takto pojatá inscenace umožňuje. Je to evidentně škoda, protože nosný příběh převyšuje použité prostředky a zejména práce s herci by vyžadovala nejen zvládnutí

textů, ale zejména - a tady vidím největší nedostatky režie – výklad jednotlivých scén a jejich zdivadelnění, aby nepůsobily literárně a neosobně. Tam, kde se podařilo tyto scény takřikajíc „obalit ma-

sem“, je najednou radost sledovat, jak se propojí hlediště s jevištěm a z literatury se stává divadelní zážitek.

Abych byl už konkrétnější, opakovaným nedostatkem je stále připomínané průběžné jednání. U hlavních postav Ester a Pavla v podání Lucie Brůzlové a Kryštofa Balajky je vidět, že nestojí

na jevišti poprvé a o průběžné jednání se často snaží. Bohužel výše zmíněný ne-výklad jednotlivých situací a scén je často vede k pouhému memorování textu a i když jsou typově velmi dobře obsazeni, nenaplnují to, co divadlo v současné podobě vyžaduje nejvíc - tedy ne, jak kdo divadlo umí hrát, ale co se děje v postavě, kterou herec či herečka představují.

Zmíním se ještě o velmi zajímavé scéně, která je opravdu základem. Pokud by byla využita s větší invencí, a možná i s jistou vtipností, celá řada pochyb, které nás po shlédnutí představení napadaly, by rázem zmizela. V semináři jistě tuto problematiku probereme detailněji, ale nestává se často, že by takto jednoduchá scéna mohla být opravdu nosným prvkem a skvělým průvodcem dramatického příběhu, o němž jsem psal už výše.

Závěrem tedy chválím výběr

i úpravu uváděného textu, bohužel v některých momentech u tohoto textu inscenace zůstala, a i přes inspirativní a divadelní scénu se nepřenesla k diváctvu, které sice tragický příběh a jeho poselství pochopilo, ale jeho „zdivadelnění“ se bohužel nedočkal.

Půdičkáři

U představení *Romeo, Julie a tma* jsme především ocenili téma, které si tvůrci zvolili. Téma velmi důležité, které vzali se vši vážností, s níž jej přenesli na jeviště. Možná by prospěla větší důslednost v řešení situací a v hereckém vedení, které bylo leckdy monotónní a nedramatické. Největší devizou inscenace, kromě už zmíněného tématu a jeho převedení, byla scénografie, jež byla poetická a plně odpovídala gestu nebo duchu předlohy.

KDP mladým

Láska se musí žít a ne říkat. Letošní KDP mladým jsme zahájili inscenací *Romeo, Julie a tma*, takže na tzv. veselou notu. Nejprve bychom zhodnotili scénu, která za nás byla poměrně funkční, ale mohla být využitá více. Hru podtrhovala hudba, která dobře navozovala atmosféru, ale u nahrávek pro nás často bylo složité rozeznat, zda-li se jedná o myšlenky postav nebo hlášení z rádia. S čím jsme ale měli zásadní problém, byla gradace, respektive malá motivace ze strany postav. Na závěr bychom chtěli vyzdvihnout kostýmy, které seděly do historického kontextu inscenace.

#žužmentisback

#noklišé

#dobaledová

Recenze: Petra Richter Kohutová

Milan Uhde, Miloš Štědroň: Balada pro banditu

DS teaTrum, Velké Opatovice

Poslyšte Baladu pro banditu...

Novinář a spisovatel Ivan Olbracht procestoval ve třicátých letech pěšky Podkarpatskou Rus a, fascinován tímto krajem, jeho atmosférou a legendami, napsal knihu o zbojníku Nikolovi Šuhajovi.

V roce 1974 vydali sourozenci Ulrychovi desku, která se stala kultem a odstartovala jednu z linií divadelních zpracování šuhajovského příběhu – té linii, která využívá hudbu Petra Ulrycha. Poprvé se tak stalo v osmdesátkách v Uherském Hradišti, naposledy v Liberci vloni, nejslavnější je asi Koločava brněnského Městského divadla.

Když se v roce 1975 konala premiéra činoherního muzikálu Balada pro banditu v brněnském Divadle na provázku, pod libretem byl podepsán režisér inscenace Zdeněk Pospíšil. Skutečným autorem byl Milan Uhde (mimořadně, jeho Rozpomínky aneb Co na sebe vím se čtou skvěle a mají je i ve vysoké knihovně), hudbu složil fenomenální brněnský skladatel Miloš Štědroň. Byla odstartována druhá linie divadelního uvádění šuhajovského příběhu, která má silné zastoupení i mezi ochotníky (od pražské Lucerny přes ochotníky z Hvozdné

v roce 2005 po pardubický Exil před deseti lety).

Režisér inscenace DS teaTrum Pavel Petrželka si zvolil „provázkovskou“ předlohu. Velkoopatovičtí se nepokoušejí experimentovat, ani materiál výrazným způsobem upravovat (i když do jisté míry rezignovali na magický rozměr a konflikt pohanství s křesťanstvím, který může být jedním z témat). Pietně, přesto po svém a s vědomím, nač stačí jejich schopnosti, vyprávějí čistě divadelními prostředky příběh „o veliké lásce a ještě větší zradě, o lidské slabosti, ale i o naději“. A jejich inscenace je v amatérských podmínkách nadprůměrná, se zřetelně vystavěnými situacemi, s čitelným názorem a s vyrovnanými hereckými a pěveckými výkony (o velmi dobré úrovni Koločavabandu nemluvě). Pro mne je poměrně zásadní, že od volyňského uvedení ušel soubor velký kus cesty směrem k dokonalému tvaru a zlepšil se v souhře a gradaci inscenace. Najednou získal opodstatnění i formát divadla na divadle, který působí přirozeně a dává prostor pro ironický komentář určitých věcí.

Ale...

Ne všechny situace byly rozehrány se stejně výraznou mírou invence. Vedle zvládnutého všehně prádla Eržikou při návratu Nikolovy (včetně ironické asistence představitele Drače při držení tyče), situace loupení (která choreograficky cituje film – ale ospravedlňuje ji herecký výkon Davida Loukoty a zcizovák pracovně zvaný „facka“), rvačka končící Kubešovou smrtí nebo zavraždění bratří Šuhajů jsou výstupy, které působí operetně – účinkující se zastaví a s pohledem do diváků zazpívají, případně se odehraje ta-neček bez důvodu plynoucího ze situace...

Ale... Výprava je přinejmenším diskutabilní – nevyvážená scéna a sporné rekvizity. Na jedné straně stůl pověšený nakřivo – hezký znak, navíc sloužící jako rámec četnických scén. Na straně druhé palisáda – jejíž význam herci svým jednáním neozřejmují; zdá se, že je tam jen proto, aby se měli kam schovat před dalším výstupem. Četnická stanice a také prostor, který zabírá kapela, je natolik rozsáhlý, že většina příběhu se musí odehrát na třetině jeviště. K tomu kapela v rustikálních kostýmech, ale s moderními pulťky, kotel ala pohádka o malé čarodějnici, bytelná sekera při sekání dříví a umělohmotné sekery Uhrina a Derbaka... Kostýmy naopak působily stylově s jedinou výjimkou – a tou byla (emo)Morana: moderní marten-sky působily cizorodě, navíc ji špendlily k jevišti a Anežce Hege-rové při pohybu příliš nepomáhaly.

Nicméně... Hudební nastudování Petra Prossera a Jiřího Gužíka je hodno obdivu a výkon Koločavabandu (ve složení Martin Dušek – kytara, Pavlína Langerová – housle, Pavel Langer – kontrabas a Petr Prosser – bicí... kampak se nám podělo banjo?) je přesně tou osou, kolem které se představení otáčí.

Účinkující si vedou s velkou hereckou suverenitou. Drží základní fyzické charakteristiky, od postoje přes způsob pohybu včetně chůze, způsobu mluvy... Z víceméně vyrovnané plejády hereckých výkonů bych ráda vyzdvihla Alexandru Komárkovou jako Eržiku, Jakuba Říkovského jako rot-

mistra Kubeše, Martina Moučku jako Velitele četníků, již zmiňovaného Davida Loukotu jako pošťáka, Laca a především Juru Šuhaje – a samozřejmě Petra Pavlase jako Nikolu (mimochodem, okouzlo mě, s jakou grácií a přirozeností vykázal kolegu, který mu omylem vešel do výstupu).

Otázkou k diskusi je také téma. V „provázkovské“ inscenaci byla akcentována nesvoboda jako životní pocit, či přesněji touha po svobodě, po možnosti „jít svou cestou, ať vede, kam chce“, také téma protiválečné (reprezentované mnohokrát citovanými kytarami místo pušek). U Balady DS teaTrum jsme mluvili o obci – společenství lidí, které ovládají korupčníci a hlupáci; o potřebě řádu, byt reprezentovaného elitami, o nichž si myslíme své; o ženách, které jsou v pozadí všeho (nejen v případě Eržiky, ale pozoruhodná je také úloha Derbakové, Vageryčové, Morany... - bohužel se to úplně nepovedlo u čarodějnic). A samostatným tématem je radost z pospolitosti a ze hry, která z inscenace Velkoopatovických jednoznačně číší a je jejich největší devizou.

Půlstoletí s Baladou pro banditu vedlo až k postupnému vzniku legendy o Baladě, jejímž nositelem je třeba režisér Vladimír Morávek (za pozornost stojí dokument Bandité pro Baladu, k vidění na DAfilms.cz). A následně také ke smutnému odcházení této legendy, která jako by se ztotožňovala se smrtí romantiky – viz letošní inscenace

souboru VAD Kladno, jejíž vznik započal návštěvou Koločavy těsně před vypuknutím ukrajinské války. Velkoopatovická inscenace je respektuhodnou poklonou velkému příběhu, který s sebou jistou dávkou romantiky stále ještě nese. Díky za to.

Půdičkáři

Velkoryse pojaté inscenaci Balady pro banditu by možná prospělo, kdyby zapomněli na tradici Provázku či provázkovského filmu a vydali se vlastní cestou. A nebo, když si zvolili cestu divadla na divadle, tak aby tuto otevřenou formu dotáhli. Velmi jsme ocenili, že zpívali bez portů, což ani na profesionální scéně není obvyklé. Někteří kolegové se zamýšleli nad hudební aranží, která jim přišla více popová než folková či lidová. Také jsme se zamýšleli nad scénografií, která nám přišla v rámci znaku lehce zmatečná, viz kotel a jeho použití. Naopak jsme ocenili realistické pojetí kostýmů policistů, kteří zastupovali světskou moc, a „hadrářské“ pojetí Koločavských. Také by prospělo, kdyby se zaměřili na sjednocení hereckého gesta, aby to nebylo herectví od patetického přes realistické až po silně stylizované.

KDP mladým

Páteční večer jsme uzavřeli Baladou pro banditu od DS teaTrum Velké Opatovice.

Pro začátek bychom vyzdvihli živou hudbu s pěveckými výkony herců, obzvláště Nikoly Šuhaje a Eržiky. Jako další se nám líbila scéna, která byla jednoduchá, funkční a bez přestaveb, ale domníváme se, že dřevěná konstrukce na levém kraji je pro nás nepochopená a málo využitá. Shodli jsme se, že úvodní a konečná scéna, kdy jsou herci v civilu, nám přišla zmatená a záměr pro nás nebyl dostatečně vyjádřen.

#nožužment

#zabitézabití

#maturitníčetba

Opustila nás Jana Urbanová

Ve středu 4. října 2023 zemřela výrazná divadelní osobnost Jana Urbanová, rozená Klačerová. Člence a režisérce divadelního souboru Krupka bylo necelých 86 let, narodila se 10. listopadu 1937 v Teplicích.

Jana byla členkou Svazu českých divadelních ochotníků. V roce 2004 obdržela Zlatý odznak J. K. Tyla za celoživotní přínos ochotnickému divadlu. Na slavnostním zahájení Jiráskova Hronova v roce 2020 převzala Cenu Ministerstva kultury ČR za zásluhy v oblasti neprofesionálních divadelních a slovesných aktivit.

Jana Urbanová pocházela z ochotnické rodiny. Její otec, lékař, byl nadšeným ochotnickým

režisérem. Jana se však s divadlem poprvé setkala za smutných okolností v terezínském ghettu počátkem roku 1945. Jako sedmičlenná hrála roli Berušky v inscenaci Broučci. Později se sama jako režisérka a dramaturgyně angažovala v činoherním souboru Domu kultury Krupka a samostatně začala připravovat pásma poezie. Její divadelní prvotinou byla hra Jana Otčenáška Romeo, Julie a tma. Při zaměstnání vystudova-

la dvouletou loutkářsko-pedagogickou nástavbu dálkově na DAMU. Absolvovala také dvouletý kurz režie Ústavu pro kulturně výchovnou činnost. Amatérské divadelní veřejnosti byla známá jako porotkyně na mnoha přehlídkách. Svůj život, i ten divadelní, prožila po boku svého muže Vladimíra, taktéž zapáleného divadelníka, herce a vedoucího souboru v Krupce.

Sejdeme se všichni pod hladinou

Když letos vstoupíte do divadelní hospůdky, hned na první pohled vás zaujme modravá záře. Ta se line z loutkové scény.

Zadíváte se pozorněji a najednou spaříte tu plující rybu, tu vznášející se rusalku a na kameni sedícího vodníka. Kousek od něj se rozevírá perlorodka hrdě ukazující čerstvou, matně se blyštící perlu. Pod hladinou – tak se jmenuje

letošní loutková scéna, která dává jméno i divadelní hospůdce. Je jen na vás, zda si vyberete dno českého rybníka nebo daleko tajemnější dno podmořské. A hluboká modrá nahrává spíše těm mořským vlnám.

Určitě si nenechte pohled na tu romantickou scenérii ujít. Stojte za to. No a když už v té hospůdce budete, nebuďte tam zbytečně, chopte se jídelního lístku a něco dobrého si objednejte. Kromě salátů jako je Rumcajs,

rybí, vajíčkový či sváteční bramborový si letos můžete vybrat také ze dvou druhů chlebíčků, a sice šunkový a lázeňský. Pod názvem toho druhého dost dobře nevím, co si představit, lázeňského znám pouze šviháka, takže budu muset ochutnat. A vůbec – víte, že chlebíček je ryze českou specialitou?

Obložený chlebíček uvedl na scénu na počátku 20. století pražský lahůdkář Jan Paukert (Lahůdkářství Jan Paukert fungovalo až do února 2015 a tolik druhů chlebíčků jsem nikde neviděla a neochutnala jako právě tam) na

popud rodinného přítele, malíře Jana rytíře Skramlíka, kterému nevyhovovaly v té době k malému pohoštění podávané jednohubky; s chlebíčkem o velikosti mezi jednohubkou a obloženým chlebem byl spokojen, stejně jako zákazníci lahůdkářství, kde se tyto výrobky vzápětí začaly prodávat. Původní velikost byla o něco menší než dnes („tak na dvě tři kousnutí“ – to byla ta správná míra), během dvou následujících let se pak osvědčil rozměr větší; v této podobě získaly oblibu a dělají se dodnes.

Kromě klasických chlebíčků dnes známe ještě tzv. kanapky neboli koktejlové chlebíčky, které se připravují k akcím slavnostního charakteru, anebo ještě menší chuťovky s párátkem uprostřed nazývané jednohubky.

Vratme se však zpět k nabídce hospůdky Pod hladinou, tedy spíše Pod Hladinou, jak uvádí pravidla českého pravopisu. Když dojdete například ten chlebíček, určitě budete potřebovat jej něčím zapít. Včera proběhla hospůdkou sice zelená vichřice, ale ochotná obsluha vám zde nabídne i žlutavý vaječný koňak, rudou griotku, bílý i černý tuzemák, moravskou švestku i anglický gin a irský Tullamore Dew.

A prozradím vám ještě jedno tajemství – také letos si mlsné jazýčky milovníků sladkých pochoutek přijdou na své, protože opět dorazí mistři, chce se mi říct ochotníci cukráři, kteří se potkali a skamarádili při pečení celého Česka.

Tak doufám, že se zkaží počasí, Krakonoš sešle na Vysoké vítr a déšť, jelikož pak se budete držet v baráku a nebudete šámat po horách. A tak se sejdeme Pod Hladinou!

(jn)

V pátek odpoledne zažilo Vysoké letošní první a hned dvojité vítání

Mapa se přestěhovala, místo ní jsou houby

Hledali jste v hospůdce Pod Hladinou mapu, na které je zaznamenaná četnost vašich návštěv přehlídky? Přemýšlíte, kam zmizela? Mohu vás ujistit, že nezmizela, jen změnila stanoviště. Vyhověli jsme častým steskům, že přes hlavy hostů restauračního zařízení nebylo na mapu vidět. Nyní je mapa ve foyeru divadla, kde na ni každý dobře uvidí.

A co najdete na jejím místě? Jsou tam dva obrazy, které mají pro soubor velký význam. Ne snad přímo z uměleckého hlediska, nenamaloval je žádný světový

výtvarník. Jde o význam místního charakteru. Autorem obou zátiší, z nichž jedno je zaplněné typickým horským artiklem – houbami, je zdejší malíř pokojů, kte-

rý má na svém kontě i oponu loutkové scény. Namaloval je Jaroslav Janda. Ten namaloval i květinový košík, který najdete na protější stěně hospůdky. (jn)

Vážení čtenáři, na těchto místech jste ve Větrníku byli zvyklí čítávat rozhovory se zástupci soutěžních souborů. Letos jsme trošku tento formát změnil a soubory zpovídáme formou ankety, přičemž každý dostal předem stejné dotazy a my vám budeme postupně vyplněné ankety předkládat.

Malá Divadelní Kompanie Kouřim, M. Drahovzal – Případ Baskerville...

V jakém roce vznikl váš soubor?

Soubor nevznikl. Krystalizoval. Z různých stále fungujících souborů i nadšených jednotlivců. Po roce 2006 dodnes. Jde o volné sdružení pod jedním principálem, které se dává dohromady na konkrétní akce či představení.

Kolik členů celkem má váš soubor?

Mnoho. Na každou akci jiný počet.

Kolik aktivních členů má váš soubor?

Stejná odpověď.

Kolik žen/mužů/děti/psů?

Neidentifikovatelné.

Kolik členů hraje na nějaký hudební nástroj?

Nespecifikovatelné. Ale víc jak polovina na něco hraje. Minimál-

ně někomu na nervy.

Je mezi členy souboru manželský pár? Pokud ano, kolik?

Jak kdy.

Jak dlouho jste zkoušeli inscenaci, se kterou jedete do Vysokého?

Něco přes půlrok.

Jaký je průměrný věk celé party, která přijede s vaším představením do Vysokého?

Kolem třicítiky. S výkyvy nahoru i dolů.

Kolik kilometrů ujedete ze své domoviny do Vysokého?

Pěkných sto dvacet kiláčků tam a sto dvacet zpátky.

Kolik inscenací máte aktuálně na repertoáru?

Asi deset. Exteriérových i interiérových.

Kolik káv vypijete na jedné běžné zkoušce?

Jednu. A spoustu čaje.

A kolik vína, piva či pálenky?

Žádné, jsme řidiči.

Jak dlouho trvá jedna běžná zkouška?

Dvě hodky. Ale taky třeba celé odpoledne do noci.

Kolikrát v průměru odehrajete nazzkoušené představení?

Dle titulu. A nepočítáme to na kusy (představení), ale na roky. A některé tituly hrajeme už bezmála patnáct let.

Po kolikáté jedete (vracíte se) soutěžně do Vysokého?

Malá divadelní kompanie se do Vysokého vrací potřetí. A ráda.

(fry)

Byl a jsem hrdý na to, že jsem Hejral

Letošní vydání Větrníku přináší rozhovory také s pedely seminářů. KDP mladým zastřešuje Jan Hejral ml.

Honzo, pro úplně neznalé, co je KDP mladým?

Je to kurz Krakonošova divadelního podzimu pro studenty třetích a čtvrtých ročníků středních škol. Chceme mladé lidi přitáhnout k divadlu, aby se na něj naučili dívat trochu jiným pohledem, než jen „líbí × nelíbí“.

Kdo přišel s takovým nápadem?

Vymyslela to mamka (Svatka Hejralová, pozn. red.) jako ředitelka přehlídky. Před lety jsme přemýšleli, jak přehlídku zpestřit. Napadlo nás KDP dětem. Já v té době učil v Jablonci nad Jizerou a do kurzu jsem vzal svoje žáky z dramaťáčku. Na přehlídce jsme strávili jeden den, zašli jsme na představení, povídali si s porotou a odborníky. Kurzistům se tenkrát věnoval František Laurin. Děti se seznamovaly s divadlem i přehlídkou.

Z jednodenního semináře se brzy stal vícedenní.

Ano, to ukázala praxe. Měl jsem vizi, aby tento kurz byl na více dní. Ale nebyl nikdo, kdo by se o děti celé dny a noci staral. To vlastně ani nebyl záměr. Proto se z KDP dětem stalo KDP mladým. Z jednoho dne byly tři, párkrát se stalo, že kurz trval celý týden. Ale

poslední roky je délka kurzu ustálená na pět dní.

Koho oslovujete? Rozhodíte pozvánku, nebo si školu vybíráte?

KDP je národní přehlídka a chtěli jsme mít širší záběr, celorepublikový. Takový nápad se ukázal jako neproveditelný. KDP mladým tak stojí na gymnáziu v Semilech, protože tam učí Petr Pýcha (scénárista, autor rozhlasových i divadelních her, držitel Českého lva, pozn. red.). Ten žil ve Vysokém, učil tady, známe se s ním, pro náš soubor napsal hru a přehlídce je nakloněný. Ale i tak přesah máme. Například loni dorazila studentka ze Střední pedagogické školy v Nové Pace. Letos se chystá taky, dokonce se spolužačkou.

Zastřešující myšlenka je tedy vzdělávání v oblasti umění, konkrétně divadla. Studenti tak mají seminář v rámci českého jazyka a literatury?

Dá se to tak říct. Petr Pýcha je učitelem češtiny, takže své žáky oslovuje prostřednictvím svého literárního semináře. Školní předmět ale asi není rozhodující. Petr miluje divadlo a chce k němu přivést i mladé. To se mu myslím daří. Někteří seminaristé se díky

přehlídce ve Vysokém rozhodli pro další studia uměleckého zaměření.

Byl jsi ty sám někdy seminaristou?

Ne, to ne, od samého začátku jsem si KDP dětem, respektive KDP mladým, vzal na starost, byl a jsem tím pedelem.

Za ty roky se v semináři prostrídalo mnoho lektorů...

Ano, spousta jmen. A jestli si někdo myslí, že jsem stahoval lidi z hlavní poroty, tak to bylo přesně obráceně. Kolikrát jsem si já našel lektora, který se osvědčil a pak byl oslovený do přehlídkové poroty.

Zmínili jsme Františka Laurina. Kdo další prošel KDP mladým?

Nerad bych na někoho zapomněl, ale byl to Milan Schejbal, Luděk Horký, Martin Vokoun, Kateřina Baranovská, Hanka Marvanová, Petr Theodor Pidrman a Jana Langr. Letos dorazí Petr Theodor Pidrman a s ním Marcela Plíhalová.

Přichází od tebe požadavek, co a jak se bude dělat, nebo je to v ruce lektora?

Zadání je takové, že by celá skupina měla jít na představení, které se ihned poté rozebírá, hodnotí. Z takové diskuze musí vzejít recenze. Ta se připraví do Větrníku a také druhý den dopoledne na rozborovém semináři zazní. Ale nikoli od lektora, ale od studentů. Učí se formulovat myšlenky, zastat ucelený názor celé skupiny a obhájit si jej. KDP mladým však pracuje i v odpoledních blocích, ale to už je plně v režii lektora.

A máš zpětnou vazbu, co na semináři dělají?

Je to rok od roku jiné, i když byl stejný lektor. Ten má opravdu volnou ruku a snaží se posluchače vyprovokovat k přemýšlení o divadle a nad divadlem. Ale pro lepší představu dám jeden příklad za všechny. Lektor jednou požádal

o kopie minikomedií od Camiho (Pierre-Henri Cami, pozn. red.), na nich seminaristé pracovali na situacích.

Takže lektor si sám rozhodne, jestli ze semináře bude nějaký výstup?

Ano. Bloky od KDP mladým byly poslední dva roky. Loni Jana Langr připravila asi půlhodinové představení, předloni Píďa (Petr Theodor Pidrman, pozn. red.) taky, obojí bylo skvělé. Mně se výsledek jejich práce, když byl, vždycky líbil. Prál bych si i letošní.

Kde má KDP mladým zázemí?

V sokolovně spí, ale pracuji v Aktivu v tělocvičně. Tak tomu bylo i loni a prostory se osvědčily. Kdy si nám třídu poskytla Integrovaná střední škola ve Vysokém nad Jizerou. Byli jsme i na Větrově.

Jezdí Petr Pýcha nebo vedení gymnázia za svými studenty?

Jestli myslíš náhlé přepadovky a kontroly, tak to ne. Všichni přehlídku znají, my se známe, věříme si. Petr se na přehlídce občas otočí, ale jako divák a podporovatel, nikoli jako kontrolor.

Honzo, ty sis divadlo nevybral, ty ses do něj narodil.

Ano, to máš naprostou pravdu. Vždycky jsem chtěl být hercem. Na školu mě ale nevzali, tak jsem

se rozhodl, že divadlo bude mým koníčkem a budu se soustředit na hudbu. Vystudoval jsem konzervatoř, začal jsem učit a profesně se tedy věnuji hudbě. Učím děti hrát na piano. Hudba s divadlem úzce souvisí, takže jsem se od jeviště zas až tak moc nevzdálil.

Takže učíš na základní umělecké škole?

Ano, momentálně na ZUŠ Hynka Kubáta v Kladně. Zde tedy učím hru na klavír. Jinak jsem ale i sbormistr.

Kde je vlastně tvoje domovina? Z Vysokého pocházíš, učíš v Kladně, blízko máš k Dobronínu a k tamnímu souboru Zmatkaři.

No, tak to je dlouhá historie. Srdcem jsem stále ve Vysokém. Život mě zavál do Polné na Vysočinu, tam jsem žil čtrnáct let, do loňska. Bez divadla nemůžu být, proto jsem se dohodl s principálem Zmatkařů a hrál jsem u nich. Mezi tím jsem spolupracoval se dvěma spolky přímo z Polné, kde jsem režiroval. Mimochodem Divadelní spolek Jiří Poděbradský je jen o pár let mladší než vysocký soubor, takže je to druhé nejstarší místo, kde se hraje divadlo. Člověk mění, život mění. Momentálně žiji ve Středočeském kraji, protože můj partner je z Chýně u Prahy, kousek od Kladna. Už jsem oslovil soubor z Nučic i Hostivic,

tak uvidíme.

Máš nějaký vysněný text, na kterém by ses chtěl podílet?

Mám, ale to se mi asi nikdy nepodaří. Jedná se o hru Můj báječný rozvod, ale na to má exkluzivní práva Eliška Balzerová. Tu inscenaci bych rád udělal s mojí mamkou. Dokud to bude hrát paní Balzerová, tak máme smůlu. Pak to jsou ještě Deštivé dny, ale tam je to stejné, práva má dvojice Krajčo-Švehlík. Ale já určitě najdu vynikající text, který si pak zrežírují.

Stalo se ti někdy, že bys domů, na přehlídku do Vysokého, přijel s jiným souborem soutěžně?

Ano. Představ si, že letos je to deset let, co se na přehlídku do Vysokého dostaly dvě vysocké hry. Bylo to Malované na skle a Hrobka s vyhlídkou v mojí režii. A do programu se dostala i Zlomatka od Zmatkařů, kde jsem hrál hlavní roli. To byl opravdu abnormální ročník.

Na závěr mě ještě zajímá tvá reakce, když řeknu „být Hejral zavazuje“.

Ano. Ale aby nedošlo k omylu. Co se týká divadla a práce na přehlídce, tak já nikdy nemusel, já jsem chtěl. Mě divadlo vždycky bavilo, utíkal jsem do něj, takže jsem nebyl svázaný. Byl a jsem hrdý na to, že jsem Hejral. (fry)

Návštěva sprátené přehlídky z Hronova v informačním středisku KDP

Děkujeme za každý příspěvek na oponu

DS Krakonoš chce zrestaurovat stoletou oponu loutkové scény od vysokého malíře J. Jandy. Proto je v divadle pokladnička na příspěvky, další jsou ve Vlastivědném muzeu a v městské knihovně. Pod článkem najdete sbírkové QR kódy, nebo můžete svůj příspěvek zaslat na účet: 323572986/0300, a to až do konce tohoto roku. Děkujeme.

— QR Platba - 100 Kč —

— QR Platba — 200 Kč —

— QR Platba — 500 Kč —

— QR Platba - 1000 Kč —

Křížovka 2 – autoři her na KDP 2023

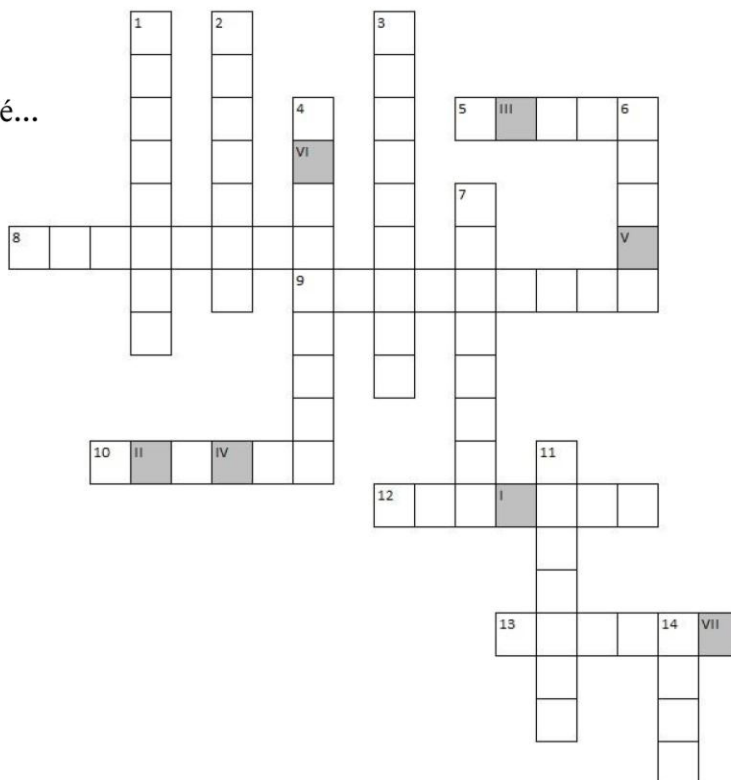
Doplňte příjmení autorů her (případně hostů), které se představí na KDP 2023 (náповědou je program a přehlídková brožura). Tajenka je skrytá pod římskými číslicemi.

Vodorovně

5. autor Pravdivého příběhu Antonie Pařízkové...
8. autor Mrzáka inishmaanského
9. autor Romea, Julie a tmy
10. autor hry Jacobowski a Stjerbinski
12. autoři Proč muži neposlouchají...
13. autor Kyanidu o páté

Svisle

1. jedna z autorek Dokud se randí
2. autor Lva v zimě
3. host přehlídky, herec a dabér
4. autor Případu Baskerville aneb...
6. jediný zástupce družiny z Poniklé
7. autor Od Silvestra do Silvestra
11. jeden z autorů Poprasku na laguně
14. jeden z autorů Balady pro banditu

Chystalo se ještě těsně před prvním představením

Teď už pěkně v pohodlí čtete aktuální Větrník, ale ještě včera ráno se pilně pracovalo na přípravách. Například Karel Bárta ml. uvážlivě připevňoval na stožár veřejného osvětlení vlaječky s logem Krakonošova divadelního podzimu. Aspoň víte, kde jste a kam máte chodit na dobré divadlo.

neděle 8. října 2023		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Kouřim	malý sál
13:00	KDP mladým	Aktiv
13:00	KR SČDO	sokolovna
14:00	dechovka	před divadlem
14:30	vítání Jiřího Štěpničky	před divadlem
14:30	vítání Police nad Metují	před divadlem
16:00	Jiří Štěpnička	velký sál
16:30		
17:00	Osobnost přehlídky	
20:00	Mrzák Inishmaanský	velký sál
20:30		
21:00	Police nad Metují	
22:00	seminář KDP	půdička

Větrník, zpravodaj 54. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.